

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
האזינו
י"ב תשרי
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 2, גליון 25
(25)

יצא לאור על ידי מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

אחר-כך היה כנ"ל, שלקחו הממנים איש אחר, ואותו הניחו, והלך לו. ויגד ויעבר, עד שבא אל הים, וישב בספינה ועבר בים. ובא רוח סערה גדולה ונשא הספינה אל ספרד) אחר, שהיה שם מדבר. ומגדל הפערה, (שקורין אימפיט), נשברה הספינה, אך האנשים שבה נצלו ויצאו על היבשה.

ושם היה מדבר, וילכו לנפשם כל אחד ואחד לבקש לו אכל לנפשו, כי באותו המקום לא היו רגילים הספינות לבוא לשם, כי היה מדבר, ועל כן לא היו מצפים שם על איזה ספינה לשוב למקומם. והלכו שם במדבר לבקש אכל, ונתפזרו הנה והנה כל אחד ואחד.

והלך הבחור הנ"ל במדבר, והיה הולך והולך, עד שנתרחק מן הספר; ורצה לשוב, ולא יכול; וכל מה שרצה לשוב, נתרחק יותר ויותר.

אחי תחזק ותחזיק מעמד!

פה רבינו מרמז שכל פעם שאדם רוצה להתחיל לעבוד את השם, הוא מרגיש כאילו השם לא צריך אותו, וככל שהוא רוצה להתקרב אל השם, כך הוא מרגיש ריחוק יותר גדול מהשם, אבל אסור לאדם להישבר מזה, רק הוא צריך לדעת שככה הולך אצל כל אחד, השם רוצה לראות אם הוא יוכל להחזיק מעמד, ואם הוא יחזיק מעמד הוא יזכה לכל הדברים הטובים.

כמו שרבינו אומר (ליקוטי מוה"ר חלק ב', סימן מח): "כְּשֶׁאָדָם

שבת קודש [יום חמשה עשר באב] פרשת ואתחנן, שבת נחמו, שנת תשפ"ב א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בקרית ברסלב - ליבערטי יע"א; בבוקר לאחר התפילה ב'קידושא רבא' ראש הישיבה שליט"א המשיך את השיעור בספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה י, מסוחר ועני.

רבינו הקדוש מספר:

וקדם לזה הלכה הקסרית הנ"ל וקראתה לבתה הנ"ל ואמרה לה: בתי, תדעי שזה הנה של הכערה הוא החתן שלך. וספרה לה כל אותו המעשה שעבר עליה, כנ"ל, ואיך הכערה מסר נפשו בשבילי (כנ"ל), והיה עמי בשבעה מקומות הנ"ל ונשבעתי לו בך, שכל טובי לא ימנע ממנו ולקחתי אותך השבעה מקומות לעדות, שהם: בור ומקנה וכו', כנ"ל. כן עתה, הנה אתה היא כל טובתי ומזלי והצלחתי, ובודאי אתה שלו, ובנו הנ"ל הוא החתן שלך. ואביך מחמת גסותו רוצה להרגו חנם. וכבר השתדלתי להצילו ופעלתי שיניחהו, כנ"ל, על כן תדעי, שהוא החתן שלך (הינו בן הכערה הנ"ל), ואל תרצי עם אחר בעולם כלל.

ונתקבלו דברי אמה בעיניה, כי גם היא היתה וראתה שמים, והשיבה, שבודאי תקנים כן. והלכה חפת הזאת ושלחה כתב אל בן הכערה הנ"ל, אל התפיסה, שהיא מחוקת עצמה בו, והוא החתן שלה. ושלחה לו כמו חתיכת לאנדקארט, וצירה בו כל המקומות שהחמיאה אמה עם אביו, כנ"ל, שהם השבעה עדות: בור ומקנה וכו', כנ"ל, שצירה בו כמו בור ומקנה וכו', והזהירה אותו מאד מאד, שישמר הכתב הזאת מאד מאד, וחתמה עצמה למטה.

סיפור לשלחן השבת

סיפור מוהרא"ש סיפור גורא ונפלא על הרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ע, שהיה צדיק קדוש, וכדרך הצדיקים שאין להם שום הסתכלות בזה העולם, ואין לנו שום השגה מהו צדיק, והם נכללים לגמרי בו יתברך, אבל בתוך עצמם הם כאין וכאפס מה שאי אפשר לתאר כלל, והיה יום אחד ששמעו אותו לברך ברכות השחר, והשתוממו לשמוע איך שמדלג על ברכת 'שלא עשני גוי', והיה נדמה להם שהיה כשגגה היוצאת מתחת יד השליט, ואז עוז אחד להזכיר לו ששכח את הברכה הזאת, למען ישלימנה, וענה ואמר לו הצדיק הקדוש ז"ע שלא שכח כלל, אלא שקם בבוקר, ומרוב ביטולו אליו יתברך, היה בעיניו כאין ממש, עד שלא היה יכול להרים את עצמו כלל, ולא היה לו במה להחיות את עצמו עד שזוכר שאיך שלא יהיה הוא מזרע ישראל קדושים, ועל כן ברך תיכף בשמחה עצומה את הברכה 'שלא עשני גוי', ואז קיבל

חיות דקדושה להתחיל בעבודת היום, ונמצא שכבר ברך ברכה זו שלא על הסדר, ועל כן דילג עליה האידנא, ואז נתרץ להם למה לא אמר הברכה הזאת.

ואמר מוהרא"ש, כי דבר זה יכול להחיות אותנו תמיד, כשאנו מסתכלים מהו גוי ומהו יהודי, שגוי הוא מלא רשעות ועוולות, כמו שהגויים הרשעים עשו לכלל ישראל במשך כל התקופות, בלי יוצא מן הכלל, ואילו בר ישראל הדבוק בו יתברך, חי חיים קדושים ונעימים ויש לו רצון להתקרב אליו יתברך, שמזה לבד יכול לקבל חיות גדולה, וצריך לזכור זאת היטב, כי זה יכול להמשיך עליו שמחה כזאת, שבתוך תוקף דחקותו יכול להחיות את עצמו בזה בכל עת.

והנה ליכות לשמחה זו צריכין לשמור על הדיבור מאד, כי על ידי הדיבור האדם יכול להתעלות מאד ולדבר אליו יתברך, אשר כל דיבור ודיבור שמדברים אליו יתברך, עולה עד אין סוף, ועל ידי זה האדם זוכה לשמחה, וכן על ידי הדיבור האדם יכול ליפול מאד,

לעצבות ומרה שחורה ושאר דברים רח"ל, וכו', ובפרט על ידי שדן את חבירו לכף זכות, שעל ידי זה האדם דן את עצמו, כמו שגילה לנו רביז"ל (ליקוטי מ"א סימן קיג) ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו (אבות פרק ג). כי שמעתי בשם הבעל שם טוב: כי קדם כל גזר דין שבעולם, חס ושלוש, מאספין כל העולם אם מסכימין להדין ההוא. ואף את האיש בעצמו שנגזר עליו הדין, חס ושלוש, שואלין אותו אם הוא מסכים, אזי נגמר הדין, חס ושלוש. והענין, כי בודאי אם ישאל לו בפרוש על עצמו, בודאי יכחיש ויאמר שאין הדין כן. אך מטעין אותו, ושואלין אותו על כיוצא בו, והוא פוסק הדין, ואזי נגמר הדין. וכענין שמצינו בדוד המלך, עליו השלום, בבוא אליו נתן הנביא וכו', וספר לו מעשה האורח (שמואל ב"ב) ענה ואמר: חי ה' וכו', ואת הכבשה וכו', אזי נפסק הדין על דוד כאשר יצא מפיו. וזהו ונפרעין מן האדם מדעתו, כלומר ששואלין דעתו. ואף על פי כן הוא שלא מדעתו, כי אינו יודע שהדין הוא עליו; עכ"ל רביז"ל.

נִכְנַס בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, אֲזֵי הַדְרֵךְ - שְׁמֵרָאִין לוֹ הַתְּרַחֲקוֹת, וְנִדְמָה לוֹ שְׁמֵרָחִיקִין אוֹתוֹ מִלְּמַעְלָה, וְאִין מְנִיחִין אוֹתוֹ לְכַנֵּס לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, וּבְאֵמַת כָּל הַהִתְרַחֲקוֹת הוּא רַק כָּלּוֹ הַתְּקַרְבוֹת, וְכָל הַנִּי"ל עָבַר עַל כָּל הַצְדִיקִים, כְּאִשֶּׁר שְׁמַעְנוּ מִפִּיהֶם בְּפִרוּשׁ, שְׁנִדְמָה לָהֶם שֶׁהַשֵּׁם יִתְבַרֵךְ אִין מִסְתַּכֵּל וּפּוֹנֵה אֵלֵיהֶם כְּלָל."

כשאדם רוצה להיות יהודי כשר, הוא מתחיל להרגיש כאילו לא צריכים אותו, כאילו דוחים אותו מלמעלה, אבל זה רק דרך שרוצים לקרב את האדם להשם יתברך, ואם הוא מחזיק מעמד הוא יזכה לכל הדרגות.

ורבינו ממשיך: "וְצִרִיךְ לְהִיֹּת עֶקְשׁוֹן גְּדוֹל בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ, דְּהֵינּוּ מַעֲט מְקַצֵּת עִבּוֹדְתוֹ שֶׁהִתְחִיל - אִף אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה, וְזָכַר דְּבַר זֶה הֵיטֵב, כִּי תִצְטָרֵךְ לָזֶה מְאֹד כְּשֶׁתְּחִיל קִצֵּת בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, כִּי צִרִיךְ עֶקְשׁוֹנֹת גְּדוֹל מְאֹד לְהִיֹּת חֶזֶק וְאִמִּץ, לְאַחֵז עֲצָמוֹ לְעִמּוֹד עַל עִמּוֹדוֹ, אִף אִם מְפִילִין אוֹתוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, בְּכָל פַּעַם, כִּי לְפַעְמִים יֵשׁ שְׁמִפְלִין אֶחָד מִבְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם, כִּי דוּעַ, אִף עַל פִּי כֵן עָלָיו לְעֲשׂוֹת אֶת שְׁלוֹ, לְעֲשׂוֹת מֵה שְׁיוּכַל בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם וְאֵל יִנִּיחַ עֲצָמוֹ לְפַל לְגַמְרִי, חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי כָּל אֱלוֹ הַנְּפִילוֹת וְהַיְרִידוֹת וְהַבְּלוּלוֹת וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה, צִרִיכִים בְּהִכְרַח לְעַבֵּר בְּהֶם קִדְמֵי שְׁנִכְנָסִין בְּשַׁעֲרֵי הַקִּדְשָׁה, וְגַם הַצְדִיקִים הָאֲמִתִּים עָבְרוּ בְּכָל זֶה."

אפילו שמרגישים שנופלים פעם ועוד פעם אסור לחשוב לעזור אלא להמשיך לעבוד את השם במה שאפשר, כי הנפילות זה עובר על כל אחד לפני שנכנסים אל הקדושה.

כי בדיוק כשהאדם עומד כבר בשערי הקדושה אזי הסמ"ך מ"ם יתאמץ להפילו שלא יוכל להיכנס לקדושה, ועל זה צריכים הרבה התחזקות שיוכלו להתגבר על הניסיונות הגדולים, ורבינו אומר:

"ושמענו מצדיק אמיתי שאמר, שאילו היה אומר לו אחד, יהיה מי שיהיה, בעת שעסק בעבודת השם בתחילתו: אחי, חזק ואחז עצמך, הייתי רץ ומזדרז מאד בעבודתו יתברך, כי גם עליו עבר כל הנ"ל, ולא היה שומע שום התחזקות משום אדם. [ידוע שרבינו התכוון על עצמו]."

כבר ניסיתי כל כך הרבה פעמים...

לכל אדם יש הרהורי תשובה, מכיוון שיש לו נשמה קדושה, שהיא חלק אלוקה ממעל, הוא רוצה להיות טוב וכשר, ולעשות תשובה על כל מעשיו הרעים, רק הבעיה היא שהאדם חושב: 'אני כבר לא אהיה יהודי כשר, כי כבר ניסיתי כל כך הרבה פעמים להתחיל ללמוד וזה לא הלך לי, וכבר ניסיתי כל כך הרבה פעמים להתחיל להתפלל ולא הלך לי, וניסיתי כל כך הרבה פעמים להתחיל לשמור על עיניי ולא הלך לי, עוד פעם נכשלתי, מדוע שעוד בכלל אנסה עוד פעם?! הרי אני רואה בבירור שעבודת השם זה לא בשבילי, וככל שאני מקבל על עצמי להיות טוב וכשר כך אני נופל יותר רחמנא לצלן, האדם צריך לדעת שזה לא כך, כל ה'נפילות' שעוברות עליו, זה בכלל לא 'נפילות', וזה לא נקרא ליפול, אלא העמידו את זה משמים במיוחד כדי לנסות את האדם לראות האם הוא יצליח להתחזק אחר כך ולהתחיל עוד פעם מחדש, אפילו שהוא נפל פעם ועוד פעם.

אני חשוב אצל השם יתברך?

חכמינו זכרונם לברכה מספרים (מדרש תנחומא פרשת בראשית, סימן א ועיין עוד בירושלמי, עבודה זרה, פרק ג, הלכה א): שהיה מעשה עם רבי אבהו, "כשהיה מסתלק מן העולם, הראה לו הקדוש ברוך הוא שלש עשרה נהרי אפרסמון, התחיל לומר בשעת מיתתו לתלמידיו, אשריכם עוסקי התורה. אמרו לו: רבנו, מה ראית? אמר להם: שלש עשרה נהרי

צריך אותו, ותשכח שאני אעזור לך וכו' כהנה וכנה. ואמר מוהרא"ש (כי כשתאר מוהרא"ש הדברים היה כבת שחוק בקהל): אתם צוחקים, אבל זה ממש כך, אדם קם בבוקר ורואה את חברו, ואמר לו שלום, והוא לא השיב לו, ומיד חורש עליו כל מיני מחשבות, ומתחיל לשנוא אותו ולדבר בו, ולא עולה על דעתו, שהלה כל כך מסובב בצרות שלו, עד שלא ראה אותו בכלל ואתה כבר נעלב שהוא לא מדבר אתך וכו', בשעה שכל זה הוא בדמיון שלך. ועל כן דבר ראשון צריך להתנקות מכל מיני דמיונות שהורסים את האדם ולחיות מתוך לימוד זכות על הזולת, אף שדבר זה הוא מאד קשה.

וסיפר מוהרא"ש, שהוא ראה דיבור של הגה"ק רבי ישראל סלנטר ז"ע, שממש לקח אותו, והדיבור הזה הוא: הגשמיות של השני הוא הרוחניות שלי ובאמת אצל אנ"ש היקרים היה דיבור זה דבר שבשגרה, שהיו נוהרים שלא להוכיח ולייסר את הזולת על רוחניות כי אם לדאוג על גשמיות, ולא כמו אותם שכל הזמן דואגים לזולת לרוחניות שלו, לתפילה שלו וכו', אבל אין אכפת להם שלזולת אין ארוחת בוקר, אין לו על שבת [ואמר מוהרא"ש נ"י: לא אצלנו, כי כאן ב"ה יש בית התבטיל שפועל בכל יום ומעניק ארוחות חנם לכל דורש], כי אם אתה באמת אוהב את זולתך, ברר נא מה מצבו, ואיך אפשר לעזור לו בגשמיות, ומכל שכן שלא לדון את הזולת לכף חובה אלא לחזקו ולאמצו תמיד.

והיתה הוילה היפה שלו כמיותרת בעבורו, ולא היה יכול לגור בה, ועמדה להשכרה, ובדיוק, אז רביז"ל קיבל את הקריאה להסתלקותו, והבין שצריך לנסוע לאומן, והדירה הנ"ל המרווחת של נחמן נתן היתה מתאימה בדיוק לרביז"ל שהיה חולה במחלת השחפת, והיה נצרך למקום מאוורר עם גינה סביב הבית, בדיוק כמו שהיתה הדירה הנ"ל, ואז ראו את גודל ההשגחה הפרטית, שהכינו מקום בדיוק מתאים לרביז"ל, אשר הבונה של הדירה לא נהנה ממנה כלל, ואמרו אנ"ש לרביז"ל, שבטח יהיה תיקון לנחמן נתן רפופורט, שבמקום שלו ישכון הצדיק רביז"ל ויקדש המקום וכו', וענה ואמר להם רביז"ל - נחמן ונתן מצחקים מכל העולם, ובזה קשר את מוהרנ"ת עמו ז"ל, ויהי לפלא. ועל כל פנים רואים מזה שהאדם בוחר לעצמו את העונש שלו, ועל כן מי שיש לו שכל שומר את הדיבור מאד מאד.

ואמר מוהרא"ש, כי כבר כמה פעמים חזר ואמר אודות הדמיונות שיש לבני אדם, שהם מדמיינים רעות רבות אודות הזולת, ומיד יוצאים לריב עמו, למשל, אחד רוצה משור מחבירו, מיד עולות לו מחשבות, שמא לא ישאלני את המשור שלו, ומתכעס בעצמו, וכי איך לא ישאל לו, ואני עשיתי עמו כמה וכמה טובות וכל זה בינו לבין עצמו, ואחר כך כשכבר אזור אומץ ונוקש בדלת של הזולת, ומבקש המשור, מבקש בתוקפנות וצועק עליו - תחתוך את עצמך עם המשור שלך, אני לא

וסיפר מוהרא"ש סיפור מעניין שבזמן רביז"ל, היה באומן איש אחד שהיה משכיל גדול ורחוק מהקדושה בשם נחמן נתן רפופורט, והיה עשיר גדול ומלומד בלשונות, והיה מתפאר שהנה הוא הולך לעשות עסקים, ולהרוויח הרבה כסף, וכדרך הנגידים שהם משוגעים וכו', אמר שמרוב כסף שיהיה לו יעשה מדרגות מכסף ומעקה מזהב, כמו שהיום נמצאים אנשים כאלו שיש להם דמיונות כאילו ידיות מוזהבות וברזים מוכספים יעניקו להם איזה אושר וכו', והתפרסם הדבר הזה בין הציבור, איך שהוא מתפאר כל כך, ורביז"ל ענה ואמר לאחד מאנ"ש ר' טוביה מטירהוויצא שעמד לפניו, תאמר נא, מה יותר טוב, שלוקחים האדם מהכסף או שלוקחים הכסף מהאדם, והוא השיב בבהלה שבודאי טוב יותר שלוקחים הכסף מהאדם ונשאר בחיים ובבריאות וכו', והנה כששב לביתו קידמו אותו בפנים נפולות עד שגילו לו שכל ביתו עלה באש וכל תכולתו נשרפה, והיה המום ושבור עד שזוכר שהוא במו פיו בחר לו את התחליף הזה לבריאותו וכו', והנה נחמן נתן הנ"ל, כששב מעסקיו, נחלה בחולי גדול כל כך עד שכל גופו ואבריו התנוונו, ולא היה מזוהר למחלתו (מוהרא"ש נ"י התבטא: מה היה כבר הרפואה בימים ההם, ועוד ברוסיה, לפני מאתיים וחמשים שנה, שאם אדם נחלה מחציו ולמטה היה נותנים לו כדור בעבור שלשול, ואם נחלה מחציו ולמעלה היו נותנים לו אספירין) ועכ"פ כבר לקחו את נחמן נתן הנ"ל מהכסף שלו,

אפרסמון נתן לי הקדוש ברוך הוא בשכר תורתו, התחיל לומר: ואני אמרתי לריק יגעתי לתהו והבל כחי כליתי אכן משפטי את ה' ופעלתי את אלקי (ישעיה מט, ד).

כשלומודים את המדרש בפשטות חושבים רק על זה שצדיק מקבל שכר גדול בגן עדן, אבל מוהרא"ש זכרונו לברכה לימד אותנו למצוא את ההתחזקות שרואים מזה. הבה נתבונן בסיפור, ממי מדברים פה? מהאמורא הקדוש 'רבי אבהו!' כל הש"ס מלא עם 'אמר רבי אבהו...' וקשה איך יכול להיות שהוא חשב כל חייו שהוא עמל לחינם והשם יתברך לא ישלם לו שום שכר על לימוד התורה שלו? אלא פה רואים שאפילו צדיק כזה גדול כמו רבי אבהו גם חשב שהוא לא פועל כלום בלימוד התורה שלו, והשם לא צריך את הלימוד שלו, הוא חשב: 'אני חשוב אצל השם?' 'להשם יש הנאה מהעבודת השם שלי?' לכן הוא תאר לעצמו שהוא לא יקבל שום שכר על המצוות שהוא עשה.

וזה הניסיון מהיצר הרע שגורם שהאדם ירגיש כאילו אף אחד לא צריך אותו, והעבודת השם שלו לא שווה כלום, אבל בסוף, כשהאדם הולך מן העולם, מראים לו שעל כל דבר טוב שעשה - הוא מקבל שכר בעולם הבא, כי להשם יתברך יש כן הנאה ונחת רוח מכל המצוות ומעשים טובים שכל אחד עושה.

עַד שְׂרָאָה שְׂאִי אֶפְשָׁר לֹא לְשׁוֹב, וְיִלְךְ בְּאֶשֶׁר יֵלֵךְ. וְהִלְךְ שָׁם בְּמִדְבָּר, וְהָיָה בְּיַדוֹ קֶשֶׁת שֶׁהָיָה מְצִיל עַצְמוֹ נֶגֶד הַחַיּוֹת רְעוּת שֶׁבְּמִדְבָּר.

'תפלה' היא כמו החיצים של הקשת

מהי הקשת שמצילה מחיות רעות? 'תפלה'! כמו שרבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן פא) ש'תפלה' היא כמו החיצים של הקשת, כי אין עצה איך להינצל מחיות רעות רק על ידי תפילה, שזה שומר ומציל את האדם מכל הרעות.

תפלה היא כל כך חזקה שהיא יכולה לשנות את הטבע, 'תפלה' היא למעלה מהטבע, כמו שרבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן רג): "הטבע מחייב כך, ותפלה משנה הטבע", ושם מבקשים הרבה מהשם יכולים לפעול אפילו דברים שהם הפוכים מהטבע.

וְהָיָה הוֹלֵךְ וְהוֹלֵךְ, עַד אֲשֶׁר יֵצֵא מִן הַמִּדְבָּר וְכָאֵל מְקוֹם (ישׁוּב), שֶׁהָיָה שָׁם מְקוֹם פְּנׁוּי, וְהָיָה שָׁם מַיִם וְאֵילָנוֹת סְכִיב סְכִיב שֶׁל פְּרוּת, וְהָיָה אוֹכֵל מִן הַפְּרוּת וְשֶׁתָּהּ כִּן הַמַּיִם.

וְנִתְיָשֵׁב בְּרַעְתּוֹ לְיֹשֵׁב שָׁם מִקִּפְר יָמֵי חַיָּו, כִּי כִּלְאֵי זֶה קָשָׁה לֹא לְשׁוֹב אֶל הַיֹּשֵׁב, וְיָמֵי יוֹדֵעַ אֵם יָגִיעַ עוֹד לְמְקוֹם כְּנֹה, אֵם יָגִיעַ הַמְקוֹם הַזֶּה וְיִלְךְ לֹא?!

לא לעזוב את הצדיק

רואים מפה עצה מאוד חשובה לחיים, כשאדם זוכה להגיע לצדיק והצדיק מעמיד אותו על הרגליים, ומלמד אותו דרך בכל המצבים בחיים - שלא יעזוב חס ושלום את הצדיק, כמו שהבחור אומר פה, שהוא רוצה להישאר פה, והוא לא רוצה לעזוב את המקום הזה, כי מי יודע אם הוא עוד ימצא כזה מקום טוב כמו שהוא מצא פה, אם התוודעת לעצות והלימודים הקדושים של רבינו, מדוע שתחפש לעזוב כזה רבי?! איפה תמצא מקום אחר שיהיה לך יותר טוב מפה?!

עם כלב (חיית מחמד בלע"ז) בבית...

מהו 'חסידי ברסלב'? אנשים מפחדים כל כך מהמילה 'ברסלב', אצל אנשים הכל מוצדק חוץ מ'ברסלב'; בן אחד נהייה חסיד של האדמו"ר ההוא, בן אחד התחיל לגלח את הזקן, בן אחד עם כלב בבית (חיית מחמד בלע"ז), ובן אחד התקרב לרבינו, רק עליו צריך להתלבש: "אל תיהיה לי ברסלב...!"

יהודי כשר אפילו בשנת 2021 (למספרם)!

מה זה ברסלב? מדוע הוא רוצה את רבינו? הוא רוצה בסך הכל

לשמע מרבינו שיש לו דרך להיות יהודי כשר, רבינו מחזק אותנו שעדיין יכולים להיות יהודי כשר בשנת 2021 (למספרם)! רבינו אומר לי: תלך קצת להתבודדות ותבקש מהשם מה שאתה צריך, רבינו מחזק אותי ללמוד כל יום קצת גמרא; רבינו אומר לי (עיני שיחות הר"ן סימן עו): אתה לא צריך בשביל גמרא ראש טוב, חבורתא, מסגרת, חבורה, רק תפתח את הגמרא ותתחיל לומר את המילים הקדושות.

אני לומד בשביל השי"ת

בעולם עושים מזה לעג וקלס "אתה אומר גמרא?! אבל כשעוברות כמה שנים, תסתכל איך היהדות שלי נראית ואיך היהדות שלך נראית, איך הבית שלי נראה ואיך הבית שלך נראה. יש את כל סוגי הליצנות על רבינו הקדוש, אנשים אומרים: אי אפשר לגדול מורה הוראה אם לומדים ב'סדר דרך הלימוד'... אני לא לומד כדי להיות מורה הוראה, אני לומד בשביל השם יתברך, השם יתברך רוצה שנלמד את התורה הקדושה.

היו לי פה בישיבה תלמידים (שאינני יכול להזכיר שמות), שכשהם נכנסו לישיבה הם היו צריכים רחמי שמים מרובים כדי שיוכלו לחזור מהיכן שהם נפלו לצערנו, לדברים הכי גרועים רחמנא לצלן, אבל הם לקחו את סדר דרך הלימוד של רבינו בתמימות ובפשיטות, הם התחילו ללמוד הרבה פרקי משניות והרבה דפים גמרא - וזה רחץ וטיהר אותם, והיום הם אברכים חשובים ויקרים.

זה רק מנהג?!

ישנם אברכים שבבחרותם הם היו מהמצוינים בישיבה, וכל הישיבה ממש רעשה מהם, אבל הם אף פעם לא שמעו דיבורי אמונה פשוטים, כל הלימוד שלהם לא היה בשביל השם יתברך, כל הלימוד שלהם היה כדי לשמור על השם הטוב שלהם, ופתאום הוא מתחנן ורואים שהוא מתחיל לגלח את הזקן השם ישמרינו, מישוהו אמר לו שזקן זה רק 'מנהג'... והוא מורה לאשתו שתקצר את הבגד השם ישמרינו, ושלא תסתפר רחמנא לצלן, כי מישוהו אמר לו שגם זה רק 'מנהגים'... [וראש הישיבה שליט"א התחיל לדבר בלהט ובאש להבה]: זה רק מנהג?! תסתכל מה התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי אומר (גשא קכה): מה קורה לאברך שמרשה לאשתו ללכת עם השער שלה: 'תונבא ליתי', קללה תבוא, 'על ההוא בר נש', על האדם, 'דשבק לאנתתיה', שמסכים לאשתו, 'דתתחזי משערא דרישה לבר', שיראו את שערות ראשה. 'ודא הוא חד מאינון צניעותא דביתה', וזה אחד מהיסודות של בית יהודי, שלא יראו את השער של האישה, וממשיך הזוהר הקדוש: 'ואתתא דאפיקת משערא דרישה לבר', ואישה שהולכת עם שער מגולה, 'לאתתקנא ביה', להתייפות עם זה, 'גרים מסכנותא לביתא', היא גורמת שתהיה עניות בבית, 'וגרים לבנהא דלא יתחשבון בדרא', והיא גורמת שילדיה לא יצליחו ולא יהיו חשובים, 'וגרים מלה אחרא דשריא בביתא', וגורמת שהסמ"ך מ"ם והלא טוב ישרו בבית. 'מאן גרים דא', מה גורם לכל זה? 'ההוא שערא דאתחזי מרישה לבר', האישה שרואים את שערה. וכל זה מגיע כי לא לימדו את האברך את החשיבות של היהדות, את החשיבות של פשטות היהדות, והוא אף פעם לא שמע את המעלות של כל הדברים האלו.

כל הבית מתמוטט רחמנא לצלן

וראש הישיבה שליט"א אמר לאחד התלמידים: במקום שלמדת בתור בחור אסור לשמוע את השיעורים של רבינו, ואם תנסה ללכת להפצה בישיבה שם יוציאו אותך החוצה, "אנחנו הישיבה הכי טובה, מצוינים, מצוינים, מצוינים..." [בתחילה כשפתחתי את הישיבה הלכתי לחתונה של חתן שלמד בישיבה שם, בעטו בי וכמעט שברו לי את הרגליים...]. וזה באמת ככה, לומדים בהתמדה גדולה, אבל העיקר הוא הרי להחזיר אמונה ותמימות בבחורים, בחור שלא אומרים לו הרבה דיבורי אמונה בתור בחור, הוא יכול ללמוד ולהתפלל, אבל אחרי

החתונה הוא מוצא חברים רעים שאומרים לו: הזקן זה רק 'חסידות', ופאות זה רק 'מנהג', ומקווה זה רק א 'דמיון', ונטילת ידים בבוקר זה רק 'פאנאטיות'... וכך כל הבית נחרב, כל הבית מתמוטט רחמנא לצלן. אתמול לא היה נאה לו לדבר עם חסידי ברסלב, כי הוא הרבה יותר חשוב מהם... ואיך הוא נראה היום?! איך נראית היהדות שלו?! כבר לא נשאר ממנו ומביתו כלום לא עלינו.

הילדים שלך ישארו יהודים!

אשרי האדם שהולך בדרך שהצדיקים מלמדים, שהם לימדו אותנו את היסודות איך להנהיג בית כדי שיצאו ממנו דורות כשרים.

כיצד יכולים לבנות בית? לאדם אין את הכוח לשמור שביתו יתנהג בדרך הטובה, ורק הכוח של הגמרא הקדושה, של המשניות הקדושות - זה נותן את העוצמה שיוכלו להישאר יהודי, ואם תפתח את הגמרא ותגיד את המילים של הגמרא הקדושה, אתה תישאר יהודי והילדים שלך יישארו יהודים!

אני מוכן לתת כמה כסף שאתם רוצים

תיקה חומש ותתחיל לומר שנים מקרא ואחד תרגום, ביום ראשון עד שני, ביום שני עד שלישי, ביום שלישי עד רביעי, וכן הלאה. כשהולכים בדרך זו, יכולים להיות בטוחים שגמרו כל שבוע את הפרשה. כשמוהרא"ש הגיע פעם ראשונה לישיבה הוא אמר לבחורים: "תצאו החוצה ותעצרו כל בחור שהוא, ותשאלו אותו, האם הוא כבר סיים ספר אחד מחמשה חומשי תורה, אני מוכן לתת כמה כסף שתרצה אם תמצאו אחד", כי כשלומדים רק בשביל הכבוד העצמי, שאנשים ידעו ממני וכו', אז לא עוברים על הפרשה, לא עובדים את השם, עובדים את עצמנו...

עַל כֵּן הָיָה בְּדַעְתּוֹ לֵישֵׁב שָׁם וְלִהְיוֹת שָׁם יָמֵי חַיָּו, מֵאַחַר שֶׁמִּזְכּוֹר לֹא שָׁם, שֶׁהָיָה לוֹ הַפְּרוֹת לֶאֱכֹל וְהַמִּים לְשִׁתּוֹת. וְלִפְעָמִים הָיָה יוֹצֵא וְרוֹבֵה בְּקִשְׁתּוֹ אֲרֻנָּתָ אוֹ צִבִי, וְהָיָה לוֹ בִּשְׂרָ לֶאֱכֹל. גַּם הָיָה צָר לְעֲצֹמוֹ הַגִּימ, כִּי הָיָה שָׁם הַגִּימ מִזְכּוֹר מֵאֵד בְּתוֹךְ הַמִּים, וַיִּיטֵב בְּעֵינָיו לְכַלּוֹת שָׁם יָמֵי חַיָּו.

חמשה עשר באב

היום הוא יום גדול, היום יכולים לפעול ישועות, כי היום הוא 'חמשה עשר באב', שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (תענית כו): "לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכפורים".

היום זה זמן טוב להתחדש בלימוד התורה הקדושה. חכמינו זכרונם לברכה אומרים (שם לא): "מכאן ואילך דמוסף יוסיף", שמי שמקבל על עצמו קבלות טובות חדשות מחמשה עשר באב - תהיה לו אריכות ימים.

להוסיף בלימוד

מה להוסיף? הבחורים מוסיפים בלימוד, גומרים כל יום 'מסכת תענית' - ארבעים ברציפות, מחמשה עשר באב עד ראש השנה הבא עלינו לטובה, כולם עושים את הסגולה של מוהרא"ש בתמימות ובפשטות.

זה היה בקיץ של שנת תשע"א, היינו בקעמפ "מחנה תפארת התורה ברסלב" - עלענוויל ניו יארק, בשנה השלישית מאז שפתחנו את הישיבה. ואז עדיין לא היה חתן אחד בישיבה, כי מאוד ביזו את הישיבה, והוציאו שם רע עלי ועל הישיבה וכו', שזה גרם לאנשים לפחד לקחת בחור מהישיבה לחתן. כל פעם שהציעו שידוך למישהו, והצד השני שמע שהבחור לומד בברסלב, מיד ניתקו את הטלפון.

כתבתי אז מכתב למוהרא"ש זכרונם לברכה שהבחורים בוכים אלי, שהם רוצים להתחתן וכו', ומוהרא"ש כתב לי שהוא הולך להגיע בחמשה עשר באב לקעמפ לעשות סעודה, והוא הולך להביא שידוכים. וכך היה, מוהרא"ש הגיע לקעמפ, ועשו סעודה לכבוד חמשה עשר

באב, ובדרשה מוהרא"ש אמר כך: "אני מבטיח לכל הבחורים מגיל שבע עשרה ומעלה, כל בחור שילמד כל יום את כל מסכת תענית - מחמשה עשר באב עד ראש השנה, אני מבטיח שהוא ימצא את השידוך שלו מיד אחרי ראש השנה"; כאשר אמר כן היה, מיד התחילו שידוכים אחד אחרי השני, וכולם התארסו והתחתנו, וכך הבחורים עושים כל שנה, מציינים לצדיק, עושים את הסגולה ורואים ניסים גדולים.

אתה תגיד עשר שורות גמרא

והיה אז בחור שקרא מאוד לאט, לקח לו לומר את ה'תיקון הכללי' אחרי התפילה ארבעים וחמש דקות, כל הבחורים היו אומרים את זה מיד אחרי התפילה, כמו שמוהרא"ש הנהיג בהיכל הקודש, שאומרים את ה'תיקון הכללי' עם תפלין לאחר התפילה, אבל לבחור הזה היה לוקח מאוד הרבה זמן, לכן היה קודם הולך לאכול ארוחת בוקר ואחר כך חוזר לומר את זה, והוא הגיע לשאול אותי מה עליו לעשות, הוא לא יכול לסיים כל יום את כל מסכת תענית, אז הוא לא יוכל למצוא שידוך? אז אמרתי לו: "תגיד כל יום עשר שורות גמרא ממסכת תענית", והבחור עשה כך, ובמשך כל הארבעים יום הוא סיים פעם אחת מסכת תענית וגם הוא ברוך השם מצא שידוך והתחתן.

להוסיף בתהלים

אבל אם אתה לא יכול לומר את מסכת תענית, או אברך שכבר התחתן, וגם נשים שאצלן לא שייך לימוד התורה, מה הם יוסיפו? באמירת תהלים! אם יכולים לומר כל יום את 'יום התהילים' - זה מאוד טוב, אבל אם לא יכולים לומר את כל 'יום התהילים' - אומרים כמה שמספיקים.

וותרן בבית

אברך סיפר לי שהוא היה בשיעור כשמוהרא"ש אמר לבחורים את הסגולה של מסכת תענית, והוא ניגש לשאול את מוהרא"ש, אם אומר ארבעים יום מסכת תענית ישתפר השלום בית שלי? אז מוהרא"ש אמר לו עם חיוך: "מגדל מגדל, אברך שרוצה שיהיה לו שלום בית טוב צריך להיות וותרן בבית".

סמרטוט

זה לא אומר שהבעל צריך להפוך לסמרטוט לאשתו, שהאישה תנצל את זה שבעלה בהיכל הקודש, שרבינו מחזק אותנו לכבד את האישה - אז היא כבר יכולה להציק ולהשפיל את הבעל, כמובן שאסור לאישה לדבר לבעלה כמו שמדברים לכלב... אם היא מדברת לא יפה, אומרים לה יפה: "מדוע את מדברת כל כך לא יפה, זה מכאיב לי". העיקר שצריכים לראות בשלום בית הוא לדבר יפה אחד לשני, ולא להכאיב או להציק אחד לשני.

אומן - ראש השנה

חסדי השם יתברך שאנו מתכוננים כבר לנסוע לרבינו הקדוש לראש השנה; שנה שעברה לא זכינו להיות באומן, סגרו את הגבול בעקבות הקורונה, אנו מבקשים ומקווים מהשם שהשנה נזכה כן להיות באומן אצל רבינו, אנו צריכים עוד הרבה תפילות שנוכל להיות שם בראש השנה.

זה שאנשים נוסעים כבר עכשיו לאומן בפחד שמא יסגרו את הגבול, אמרתי כבר כמה פעמים, שאני בטוח שמוהרא"ש לא היה נוסע כל כך מוקדם, רבינו לא ציווה לגור באומן, רבינו ציווה שנבוא לאומן לראש השנה, לא לכמה חודשים בשנה. אחד שנוסע עכשיו לא הופך להיות מתנגד שלי, מי שכבר רוצה לנסוע יכול לנסוע, אבל אני אומר מה שמוהרא"ש היה אומר על זה.

השם יעזור שנזכה להיות בראש השנה באומן, ושנציית לרבינו ויהיו לנו חיים טובים, אמן.